

Василь, Петръ и Желе сѣ вече близо, тѣхны-тѣ разкрачи, тѣхно-то шумулене ся чува. Булка-та и Никола отидохъ на срѣще имъ.

— Дѣ е Станка, попыта Петръ замаянъ отъ радость, като искочи първый напръдѣ имъ.

— Тя спи още Петре, отговори булка-та; остави ъ.

Той отиде при неѣ. Булка-та съ нетърпение посрѣщна Василя (мѣжа си), тя ся хвърли въ неговы-тѣ объятия.

— Василе! ты ми си здоровъ.

— Недо! благодари Бога, извика той и отъ очи му потекохъ радостны слзы.

— Здрава ли е, Недо, Станка? Дѣ е тя?

— Здрава е, Василе, небойся; тя спи.

И тѣ отидохъ, огънь ся запали по силно и силно съ трясакъ, свѣтна около, като и той да иска да участвува въ общъ-тѣ радость. Утрѣнна-та зара ся показваше на истокъ.

Петръ, спрянъ надъ милъ-тѣ си згоденицъ, стоѣше на крака и ъ изглѣдваше съ милъ нажаленъ поглѣдъ. Тя бѣше вече въ неговы-тѣ рѣцѣ: тя е при него, той при неѣ. Привлеченъ той сѣдна до главъ ѣ и, безъ да смѣе да ъ събуди